

οί αντιπρόσωποι του Έθνους ἐπὶ ὑγρότητι, όταν ἄλλα εἶ-
ναι τὰ αἷτια. Ὁπωσδήποτε ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν τὴν εἰλικρί-
νειαν τοῦ κύρ Σωτήρη.

ΓΛΕΝΤΑΤΕ

Τῆς Ἀποκριᾶς ἐπρόβαλλε ἡ ὕστερη ἡμέρα,
λοιπὸν γλεντάτε σήμερα καὶ πίνετε κρασί·
Θὰ ξημερώσῃ αὐριο ἡ καθαρὴ Δευτέρα
Μὲ προσευχαίς, μὲ χάραμα, μ' ἑλπίαις, κουκιά, τουρσί.
Γλέντι καὶ ἄγιος ὁ θεός...γενήτε ντίπ κουτοῦκι
Ἐμπρὸς νταούλι καὶ καὶ βιολλί, σουραύλι καὶ μπουζούκι.

Ἔξω καρδιά...μὲ τὸ πιότὸ καὶ μὲ τὸ γλέντι μόνο
Θὰ ξεχασθοῦν τὰ Γιάννινα καὶ ἡ πολιτικὴ
Ἐστὴ λύπη μὴν ξοδεύετε τῆς Ἀποκριᾶς τὸ χρόνο,
Μέσα ἑστὰ στήθειξ τοῦ Ῥωμηοῦ χαρὰ ἄς κατοικῇ.
Φᾶτε καὶ πιήτε, βρὲ παιδιᾶ, ἑστὰ σπῆτιξ σας μ' εἰρήνη,
Κι' Ἀλλάχ κερῆμ, φωνάζετε, κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Λοιπὸν θὰ λησμονήσουμε τὸ γλέντι ὅπως διόλου
Γι' αὐτὰ τὰ παλιο-Γιάννινα, καὶ μὲ τὴ συλλογὴ
Θὰ τρώγονται τὰ νεῖατά μας ;...ἄς πᾶν κατὰ διαβόλου!
Μὴ δὲν μᾶς φθάνῃ τάχατε ἡ κλασικὴ μας γῆ;
Ἄς συλλογίζωνται γι' αὐτὰ ἐκεῖνοι ποῦναι δούλοι,
Ἐμεῖς εἵμαστ' ἐλεύθεροι...κτύπα λοιπὸν, νταούλι.

Τὸ ρετσινάτο ἑστὸνομα τῆς ἑλευθερίας ἄς τρέξῃ,
Ἀφήσετε τὸν πόλεμο, τὸ τόσο σοβαρό,
Φωνάζετε τὸ Ἀντέ μας καὶ τὸ Χριστέ κι' ἄς φέξῃ,
Καὶ μὲ μουντζούραις ὅλοι σας πηδάτε ἑστὸ χορό.
Ἐστὸν Γκόσσεν πέντε φάσκελα, ἑστὸν Χάτσεφελδ ἄλλα τόσα,
Κι' ἄς κόβῃ θέματ' ἄρρητα ἡ κοφτερὴ σας γλώσσα.

Ἀφοῦ ἐμεῖς τὰ φέραμε ἀνάποδα ὡς τώρα,
Ἡ λύπη καὶ ὁ μαρασμός εἰς τί μᾶς ὠρελεῖ;
Ἐμποροῦμε νὰ δοξάσουμε τὴ ζηλευτὴ μας χώρα;
Ἐμποροῦμε νὰ μὴν ἔχουμε Κυβέρνησι, Βουλὴ;
Ἄν εἴμποροῦμε, ὁ καῦμός κι' ἡ συλλογὴ ἄς λείπῃ,
Κι' ἂν δὲν ἔμποροῦμε, τίποτα δὲν βγαίνει μὲ τὴ λύπη.

Καὶ νὰ λυπόμαστε ἐμεῖς !...μὰ τοῦτο εἶναι φρίκη!
Ἐμεῖς ποῦ ἑσυνειθίσαμε καὶ ξέρουμε καλά,
Πῶς ὅλα καταντοῦν ἐδῶ εἰς τὸ μασκαράλῃκι ; . . .
Γλεντάτε, φίλοι Ἑλληνες, ἂν ἔχετε μυαλά.
Περὶ γοργὴ τῆς Ἀποκριᾶς ἡ ὕστερη ἡμέρα . . .
Γλεντάτε καὶ ἑξημέρωσε ἡ καθαρὴ Δευτέρα.

Souris

Η ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Ι.

Οἱ ποιοῦντες τὸν περίπλου τῆς γῆς κατὰ τὴν πρὸς ἀνα-
τολάς διεύθυνσιν κερδίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου τῶν, ὡς
γνωστὸν, μίαν ἡμέραν ἕνεκα τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τῆς
γῆς. Ἐνεκα ἴσως τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τοῦ κρανίου
μου, όταν χθὲς τὸ ἐσπέρας κατέλιπον ἐπὶ τέλους τὴν τρά-
πεζαν, ἐφαντάσθην, ὡ ἀναγνώστρια καὶ ἀαγνώστια, ὅτι
ἐκαμα τὸν περίπλου τῆς γῆς καὶ ἐγὼ καὶ ὅτι ἐκέρδισα
μίαν ἡμέραν ἀφοῦ τσαούτα ἔτη ἀπώλεσα σπουδάζων καὶ
μελετῶν. Μήπως δὲν θὰ ἐξυπνήσωσιν αὐριο πολλοὶ μὲ
τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν ἀπόκρεω δὲν πα-
ρῆλθεν εἰσέτι, διότι ὁ σφαιρικὸς τῆς γῆς δρίζων θὰ περι-
στρέφεται καὶ θὰ κλονίζεται ὁ κοῖλος οὐρανός; Οὐδὲν ἄρα
στρέφεται καὶ ἐγὼ σήμερον τὴν πρωτὴν ἐξύπνησα μὲ τὰς
ἄπορον ἂν καὶ ἐγὼ σήμερον τὴν πρωτὴν ἐξύπνησα μὲ τὰς
ἐντυπώσεις τῆς ἀγριομετώπου καὶ βλοσυρώπιδος Δευτέρας,
τῆς πρώτης τῆς Τεσσαρακοστῆς. Ἐφαντάσθην, ἵνα μιμηθῶ
τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀνυπάρχτους ῥωμαντικούς, ὅτι ἐκολύμβων
ἐντὸς τρικυμιώδους λίμνης, ὑπὸ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ
ποταμῶν συμπληρουμένης, ὑπὸ νεφελώδη καὶ βροντοφῶνον
οὐρανόν, καὶ ὅτι ἄπειρος καὶ πολυειδὴς καὶ πολύπους φυλὴ
σουπιῶν, καλαμαριῶν, ὀκταποδιῶν, ἀστακῶν ἐκέντων, ἑρ-
ρόφων, ἔπινον ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸ αἶμα, τὸ ὁποῖον

μοὶ ἀφῆκαν αἱ γυναῖκες, ἄς ἡγάπησα, καὶ ὅτι πάντα τὰ
ὀστρακόδερμα, ὀστρεα, μύδια, ἐχῖνοι, ἀχιβάδες καὶ γαῖδου-
ρόποδα ἐξεσφενδονίζοντο ὑπ' ἀοράτου δυνάμεως κατὰ τῆς
κεφαλῆς μου, ἥτις ἐκ τοῦ φόβου κατέστη αὐχμηροτέρα καὶ
ξηροτέρα τῶν κεφαλῶν, αἵτινες ἐργάζονται ἐν τῷ ὑπουρ-
γείῳ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦς τὸ
ῥωμαντικὸν ὄνειρόν μου ἔλαβε κλασικωτέραν μορφήν, ὡς ἡ
νύξ τῶν Βαλπουργίων ἐφαντάσθην ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σπου-
δαιότερου μέρους τοῦ σώματός μου, ἥτοι ἡ τῆς κοιλίας μου,
ἐξετείνετο, ἐξετείνετο καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις ἐπ' ἀπει-
ρον καὶ ἐλάμβανε σχῆμα ἁλωνίου ὑπερμεγέθους, ὅπου τεσ-
σάρακοντα καὶ ὀκτὼ ῥασοφόροι βόες ἀλώνιζον ἐν ρυθμῷ εἰς
τὸν ἦχον τοῦ Κύριε τῶν Δυνάμεων ὅλους τοὺς καρπούς
τῆς Δήμητρος, τὰ φασούλια, τὰ ρεβύθια, τὰ κουκιά, τὴν
φακὴν κτλ. κτλ. καὶ ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης προστριβῆς,
τὰ δυστυχῆ μου ἔντερα ἐξερεύγοντο μυρίας φωνὰς ἀλγεινὰς
τε καὶ μὴ, αἵτινες ὡς θυμίαμα εὖοσμον κατευθύνοντο πρὸς
τοὺς συγγραφεῖς τῆς νέας Ἑλλάδος, ἵνα ἀρυσθῶσιν ἐξ αὐ-
τῶν ἐμπνεύσεις πάθους καὶ ζωῆς ἐκφράσεως. Μεταξὺ ἄλ-
λων τοσούτων ἐχθρῶν καὶ ἀντιζήλων διέκρινα ἐπὶ τῆς Πεν-
τέλης, τὴν φαρισαϊκὴν μορφήν τοῦ ἀγορητοῦ τοῦ Πειραιῶς,
ὅστις αἶφνης ἐφάνη θεόπνευστος ὡς προφήτης Ἀθακούμ· τὸ
μέτωπόν του ἠκτινισθῆκε, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔρριπτον πυρ-
σοὺς, καὶ οἱ ῥῶθονές του, χάρις εἰς τὴν κοιλίαν μου, ἐμυ-
κῶντο· τί συνέβαιναν; ἐσχεδίαζε νέον ποίημα, καθ' ὃ
τεσσαράκοντα ὀκτὼ Ἄνεμοι ἔμελλον νὰ προσκληθῶσιν εἰς

ΑΧ! ΠΟΙΟΣ ΨΕΥΤΗΣ ΤΟ ΜΙΣΕΙ.

Δέτε το τὸ ὠργισμένο,
Τὸ ἀναθεματισμένο,
Δέτε το πῶς κατεβαίνει
Καὶ τὸ λάρυγγα γλυκαίνει.
Τὸ κρασί, τὸ κρασί
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Τί; Πονεῖς, ἀρρώστια ἔχεις;
Στὸ γιαντὸ μὴ συχνοτρέχης.
Ὁὐ σοῦ φάη τὸν παρά σου
Χωρὶς ναῦρης τὴν ὑγεία σου.
Πιὲ κρασί, τὸ κρασί
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Βίος ἔρωτοχτυπημένος,
Δυστυχής, ἀπελπισμένος;
Ὁὐ ἐρωτὰς νὰ σκάσῃ
Καὶ ἡ φτώχεια νὰ περάσῃ;
Πιὲ κρασί, τὸ κρασί
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Εἰς τὴν ῥάχην αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Ὅσῳ περπατάω, πῶς μου
Καὶ ἀγάπη καὶ ζωὴ μου
Καὶ χαρὰ μου καὶ ψυχὴ μου
Θᾶσαι σὺ, ἄχ κρασί,
Κι' ὅποιος θέλει ἄς σέ μισῇ.

Ὅταν μιὰ φορὰ πεθάνω
Καὶ σ' τὸ στόμα δὲν σὲ βάνω
Νὰ δροσίσης τὴν καρδιά μου
Καὶ νὰ σδύσης τὴ φωτιά μου
Ἄχ! κρασί, ἄχ κρασί
Ὅποιος θέλει ἄς σέ μισῇ.

Δέτε το τὸ ὠργισμένο,
Τὸ ἀναθεματισμένο
Δέτε το πῶς κατεβαίνει
Καὶ τὸ λάρυγγα γλυκαίνει.
Τὸ κρασί τὸ κρασί,
Ἄχ! ποῖος ψεύτης τὸ μισεῖ.

Ῥοδίτης.

πανήγυριν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ νὰ ἀπειλήσωσιν ἐκεῖθεν τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἵνα παραχωρήσωσι τῇ Ἑλλάδι ἀναιμῶς τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Μετ' ὀλίγον ὁ πατριώτης ποιητὴς παρατηρεῖ ὅτι τὸ σκάφος τῆς Τουρκίας κλονίζεται ὑπὸ τῶν πανηγυριζόντων ἀνέμων καὶ λαβῶν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ νέου κομματάρχου κ. Δηλιγιάννη, συμβουλεύει τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας νὰ τρώωσιν οὐδὲν ἄλλο ἢ φασούλια καὶ κουκιά, διότι οὕτως ἕκαστος Ἕλλην ἡδύνατο νὰ πυροβολῇ, καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν συγχρόνως, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ νίκη ὑπὲρ τῶν ἀπογόνων τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων. Μετ' ὀλίγον παρατάσσονται εἰς μάχην ὁ Ἑλληνικὸς καὶ Τουρκικὸς στρατός· καὶ ἐν ὅσῳ μὲν διὰ τῶν ποιημάτων τοῦ ἐνεθουσίαζε τοὺς ἡμετέρους ὁ κ. Ἀφεντούλης, οἱ Τούρκοι ἀπεδείχθησαν, μεθ' ὅλην τὴν παράφροναν, δηλαδὴ ἐνθουσιώδη τῶν ποιημάτων φύσιν, νικηταί· κατῴρωσαν μάλιστα νὰ καταλάβωσι τὰ νῶτα τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ τότε δὴ τότε ἀπεδείχθη, ἡλίου φαεινότερον, ἡ δύναμις τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ ἐν Πεντέλῃ τὰς διατριβάς ποιουμένου μουσουργοῦ καὶ ἡ πολιτικὴ περίνοια τοῦ κ. Δελιγιάννη. Οἱ Τούρκοι πυροβοληθέντες ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἐτράπησαν εἰς αἰσχεράν φυγὴν χάρις εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὰς ἀποκρύφους ιδιότητας καὶ δυνάμεις τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ! καὶ ὅχι μετὰ τῶν

Τούρκων· μὴ βδελυχθῇς μῆτε τοὺς ὑπουργοὺς ἡμῶν, μῆτε τοὺς βουλευτάς, μῆτε τοὺς δημοσιογράφους, μῆτε τοὺς συγγραφεῖς, μῆτε τοὺς ποιητάς, ἂν καὶ ἔχῃς πολλοὺς λόγους νὰ βδελυχθῇς τὰ γένη ταῦτα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι Ἑλληνικά, μῆτε νὰ ἐξαγνισθῶσιν ἐκ τῆς φλυαρίας καὶ ἀσυνειδησίας αὐτῶν κατὰ τὰς ἐπερχομένας φοβερὰς ἡμέρας τῆς Τεσσαρακοστῆς· διότι ἡ μετάνοια ἐπλάσθη μόνον διὰ τοὺς ἀποπλανομένους καὶ τὰς ἀποπλανημένας ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως καὶ ὅχι διὰ τοὺς πλάνους καὶ ἀπαταιώνας, οἵτινες εὐρίσκουσι γλυκὺ τὸ ἀπατᾶν καὶ χάριεν τὸ ὀργιάζειν. Ἡ Τεσσαρακοστὴ τοῦναντίον ἔχει ὕψος στριφνόν, χαρακτῆρας γριφώδεις, δριμύ τὸ βλέμμα, ὀφρὺς σκοτεινάς, χρῶμα ἀραβικόν, χεῖλη προεκτεταμένα, καὶ ἐν συνόλῳ ἀπαρτίζει εἶδος τι Φάντου Παστουνίου, ὅστις εἶναι δισοῦνος καὶ ἐπικατάρτος εἰς τοὺς χαρτοπαικτοῦντας ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ζωῆς. Χριστιανοί, μὴ νίπτεσθε, μὴ κτενίζεσθε, μὴ τραγωδεῖτε, μὴ γελᾶτε, μὴ φιλήτε· ἄφετε τὰς χριστιανὰς νὰ ἡσυχάσωσιν ὀλίγον, καίτοι αἱ πλεῖστοι ἀποτροπιάζονται τὴν ἡσυχίαν ταύτην, διότι ἔφθασεν ἡ Γοργὼ τῆς χριστιανικῆς μυθολογίας, ἡ πολυῦμνητος Τεσσαρακοστὴ· ἐτοιμάσατε τὰ ὦτά σας εἰς τὸν ἀτελεύτητον τυμπανισμόν τῶν τροπαρίων.

III

Ἀγάπη μου γλυκεῖα, ἂν μ' ἀγαπᾷς καὶ θέλεις ἡ ψυχὴ

ΝΑ ΠΑΓΩ, ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΓΩ

Σὲ μπάλο μὲ προσκάλεσαν . . μ' ἄρσει νὰ χορέψω,
Νὰ σφίξω μέση λιγερὴ καὶ χέρι τρυφερό,
Μὰ πρέπει μπόλικο παρὰ 'στὰ λούσα νὰ ξοδέψω,
Καὶ ποῦ παράδες μάλιστα σὲ τοῦτο τὸν καιρό.
Κι' ἐγὼ, μονάχα ποιητὴς, 'στὰ ἔξοδα νὰ μπαίνω
Καὶ πρὶν λυθῇ τὸ ζήτημα ; . . Ἄ ! ὄχι, δὲν πηγαίνω.

Κι' ἂν πάω ν' ἀνακατεντῶ μὲ τοὺς ἀριστοκράταις,
'Ε ! τότε πῶς θὰ συστηθῶ 'στὰς ὑψηλὰς κυρίας ;
'Ὡς ποιητὴς ; ὡς λόγιος ; . . θὰ μοῦ γυρνοῦν τῆς πλάταις,
Νὰ ἤμουν κἀν ὑφηγητὴς ἢ Γραμματεὺς Πρεσβείας !
Εἰς τοῦ σπητιοῦ τὴ μοναξιά καλλίτερα νὰ μένω
Καὶ νὰ σαλτάρω μόνος μου . . 'στὸ μπάλο δὲν πηγαίνω.

Κι' ἂν μὲ λιμάρῃ Γαλλιστὶ κανένας διπλωμάτης,
Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω λέξι κἀν Φραντζέζικη νὰ βγάλω
Καὶ εἰς τοὺς κύκλους τοὺς 'ψηλοὺς φανῶ παλτοχωριάτης ;
Καὶ ἂν ξεχάσω μὴ στιγμὴ πῶς βρίσκομαι σὲ μπάλο
Καὶ πᾶνε εἰς τὸ διάβολο εὐγένειαι καὶ τύποι,
Κι' ἀρχίσω τὸ χασμούρημα ; Δὲν πάω, ἄς μοῦ λείπῃ.

Καὶ ἂν ἀπάνω 'στοῦ χοροῦ ἐκείνῃ τὴ μανία
Μοῦ φύγῃ τὸ ἀριστερὸ ἢ τὸ δεξιὸ ποδάρι,
Καὶ 'ξαπλωθῶ φαρδὺς πλατὺς μαζί μὲ τὴν κυρία,
Κι' ὁ ἐραστὴς ἢ σύζυγος γιὰ προσβολὴ τὸ πάρῃ
Καὶ μέσ' 'στὴ σάλα ἔξαφνα μὲ μοῦτρο θυμωμένο
Μοῦ ῥίξῃ τὸ χειρόκτι του ; . . Ἄ ! ὄχι, δὲν πηγαίνω.

Καὶ ἂν κομπὰ τσακίσματα δὲν κάμω, κι' ἂν ἀκόμα,
Τὸ πάντων σπουδαιότερον, δὲν εἶναι καὶ σουπὲς,
Καὶ βλέπω τὴ νοικοκυρά μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Καὶ τέλος μέινω νηστικός μὲ ὄλαις τῆς 'ντροπαῖς ;
Καὶ ἂν καὶ ἂν καὶ τόσα ἂν . . 'Στὸ διάβολο οἱ μπάλοι !
Θέλουνε λούσο, χρήματα κι' εὐγένεια μεγάλη.

'Αν ὅμως κάμω 'στὸ χορὸ φιγοῦρα, ἂν 'μπορέσω
Νὰ 'πῶ καμπόσα Γαλλικὰ χωρὶς νὰ μπερδευθῶ,
'Αν κατὰ τύχῃ σὲ καμμιὰ χορεύτρια ἄρσω
Καὶ μέσ' 'στὸ Κομμωτήριο μαζί τῆς κλειδωθῶ ;
'Αν ἦν' ἀκόμη καὶ σουπὲς καὶ πῶ καλὰ καὶ φάω
Τοῦλάχιστον γιὰ 'μέραις τρεῖς ; . . Ναι, μάλιστα, θὰ πάω.

Καὶ ἂν αὐτοὶ ποῦ γράφουνε μέσ' στῆς ἐφημερίδες
Γιὰ τὸ μεταξωτὸ τῆς μιᾶς, τῆς ἄλλης τὸ μαβί,
Τὰ μάτια, τὰ κουνήματα, τὰ στήθεια, τῆς πλεξίδες,
Καὶ γιὰ ἐμένα γράφουνε καμμιὰ συλλαβὴ ;
Ψυχὴ μου ! . . ποῦδρα 'στὰ μαλλιά δόλοχρυση, θὰ βάλλω,
—Καινούρια μόδα εἶν' αὕτη—καὶ τρέχω εἰς τὸν μπάλο.

Γιὰτὶ δὲν 'πῆγα θὰ ῥωτοῦν καὶ ἴσως μὲ προσμένουν,
Δὲν ἔχω γάντια, οὔτε φράκ, καὶ ποῦ θὲ νὰ γυρέψω ;
Μὰ—διάβολε !—τί ἔπαθα . . . μεσάνυκτα σημαίνουν,
Κι' ἐγὼ σὰν χάχας σκέπτομαι νὰ πάω νὰ χορέψω.
Λοιπὸν ; . . λοιπὸν θὰ κοιμηθῶ καὶ ἔτσι δὲν 'ξοδεύω.
'Απάνω 'στὸ κρεβάτι μου καλλίτερα χορεύω.

Souris

μου νὰ σωθῇ, μὴ ραντίσῃς πλέον τοὺς χρυσοὺς πλοκάμους
μὲ κολύβνια τοῦ Atkinson, ἥτις μὲ σκανδαλίζει, καὶ τὸ
προσφιλὲς σου μανθάλιον μὲ ἀνθοσμῖαν, ἥτις ἀμαρτωλῶς
μὲ μεθύσκει, ἀλλὰ κατὰπτε ἱκανὸν ἀριθμὸν σκορόδων καὶ
κρομμύων, ἵνα τὸ ἀπαλόν σου φίλημα ἀποπνεύσῃ τὴν εὐ-
σέθειαν καὶ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. 'Αλλὰ λησμονῶ ὅτι μὲ
ἐδίδαξας ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας καθ' ἣν σὲ εἶδα, νὰ νη-
στεύω τὸ φίλημά σου, ὥστε δὲν γνωρίζω εἰσέτι, ἂν τὰ χεῖλη
σου ἀποπνεύουσιν ἀνθοσμῖαν ἢ σκοροδοσμῖαν· λησμονῶ ὅτι
δι' ἐμὲ ἡ τεσσαρακοστὴ διαρκεῖ ἔτη τινὰ ἀτελευτήτητα, καὶ
ὅτι δι' ἐμὲ ἐφύτρωσαν τὰ ἐρωτικὰ σκόροδα καὶ τὰ πράσα
τὰ δριμύτατα, τὰ ὅποια καίουσι τὸν λάρυγγά μου, προκα-
λοῦσι τὰ δάκρυα τῶν ὀμμάτων μου, φθείρουσι τὴν καρδίαν
μου, ἀλλ' ἐξαγιάζουσι τὴν ψυχὴν μου. Πῶς δὲν ἔγεινα μέχρι
τοῦδε ἅγιος ! 'Υπομονή· θὰ γείνω, κυρά μου, ἂν τὸ ἐπι-
θυμῇ· ἀρκεῖ νὰ μέινῃς αὐστηρὰ ὡς Σφιγξ καὶ σοβαρὰ ὡς ἡ
Τεσσαρακοστὴ, τὴν ὁποίαν καὶ ἄνθρωποι καὶ δαίμονες βα-
ρύνονται· διότι καὶ ἡ τεσσαρακοστὴ κατήντησε σήμερον ὡς
γεροντοκόρη, τὴν ὁποίαν ὀλίγοιτοί εἰδονται, μέγα μέρος
οἰκτείρουσι καὶ οἱ λοιποὶ περιγελῶσι, πάντες δὲ εὐχαρίστως
παραβιάζουσιν. 'Ὡς ἡ γεροντοκόρη, καὶ ἡ τεσσαρακοστὴ εἶ-
ναι τὸ ἀντικείμενον de la suprême pitié ἣν ὑμνήσεν ὁ λευ-
κόθριξ Οὐγκώ. 'Αλλ' ἐγὼ, ἂν καὶ δίκην μωσαϊκοῦ λευκόθριξ,
δὲν ἐπιθυμῶ, ἀγάπη μου, νὰ ὑμνήσω τὰ ἀνέραστα γηρα-
τεῖά σου, ἀφ' οὗ τοσοῦτον ὑμνήσα τὴν νεότητά τοῦ μετῶ-

που σου καὶ τὰ ρόδα τῶν παρειῶν σου.

Διὰ τοῦτο σήμερον περιορίζομαι ψάλλον τὴν ἁγίαν Τεσ-
σαρακοστήν, ἥτις καὶ αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν ρομαντικὴν σχο-
λὴν· πρῶτον διότι εἶναι μελαγχολικὴ, θρηνώδης καὶ ψαλ-
μοδική· δεύτερον, διότι ἔχει μεγάλην μὲ τοὺς βρυκόλακας
καὶ τὰ ψυχροσάββατα φιλλαν καὶ συνάφειαν· τρίτον διότι
εἶναι ἄχρους, βουλιμῶσα, χλωμὴ, κάτισχνος, σκελετώδης,
φθισικὴ καὶ συχνάκις, ὡς δύσεως, ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς
σκληρᾶς, φωνάζει αὐχὴ μου ! » « ψυχὴ μου ! » ἀνάστα, τί
κοιμᾶσαι ; » καὶ ἐπειδὴ ὡς ἀναιμικὴ κρυώνει εὐκόλως, ἐπα-
ναλαμβάνει μυριάκις τὸ αβροθὸς καὶ σκεπαστὴς μου, θέλει
δηλαδὴ νὰ σκεπασθῇ ἡ ταλαίπωρος — ὁ θεὸς νὰ σὲ σκε-
πάσῃ !—Τέταρτον διότι οὐδέποτε ἡ Τεσσαρακοστὴ κατευ-
νάζει τὴν πείναν, διὸ καὶ ὅσοι τῶν ποιητῶν πεινώσιν,
ἐκείνοι εἶναι καὶ ρομαντικώτεροι καὶ εὐαισθητότεροι, ἐν ᾧ
ὁ κ. Σκουλούδης λ. χάριν, ὅστις λέγεται ὅτι στιχουργεῖ,
οὐδέποτε θὰ γράψῃ τι εὐαισθητότερον τῶν στίχων τοῦ κ.
Βλάχου. 'Αλλ' ὁ κ. Σκουλούδης ἐντρέπεται νὰ τυπώσῃ, ἐν
ᾧ ὁ κ. Βλάχος δὲν ἐντρέπεται· ἴδου ἡ διαφορὰ. Πέμπτον
διότι κατὰ τὴν τεσσαρακοστήν αἱ κανθῆλαι καὶ τὰ ἁγιοκέ-
ρια καὶ τὰ λιθάνια καὶ τὰ ράσα εἶναι εἰς ὑπερτίμησιν· εἶ-
ναι δὲ δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ τι οὐσιαστικῶς ρομαντικὸν ἄνευ τῶν
τοιούτων πραγμάτων ;

'Ἡ τεσσαρακοστὴ εἶναι πρωτεξαδέλφη τοῦ ποτὲ Παράσχου·
διότι πρὸ ἐτῶν δὲν ὑπάρχει πλέον Παράσχος, ἀλλὰ ἡ σκιά

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ.

(Εἰκόν.)

I

Ὑπερφάνως κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς μου τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Γυμνασίου προσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πανεπιστημίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐγγυητοῦ μου, ὅπως ἐγγραφῶ εἰς τὸ μητρώον τῶν φοιτητῶν.

Ἡ ἡμέρα αὕτη δι' ἐμὲ εἶναι ἀξιοσημείωτος, καὶ διὰ πολλὰ μὲν ἴσως ἄλλα, ἀλλὰ καὶ διότι κατ' αὐτὴν εἶπον τὸ πρῶτον ψεῦδος. . . . Παρηγορήσου ἀρχάριε νεανία! γενόμενος δικηγόρος πολλάκις θὰ ἀναγκασθῇς νὰ ἀρνηθῇς τῶν πελατῶν σου τὰς γυναικὰς ὑπογράφας!.. Ἰδοὺ δὲ ποῖον ἦτο τὸ πρῶτον τοῦτο ψεῦδος: ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματέως πόσῃν περιουσίᾳ ἐχῶ ἀπεκρίθην—ἀφ' οὗ αὐτὸς τε καὶ ὁ ἐγγυητής μου μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι πρόκειται περὶ ἀπλοῦ τυπού—ὅτι ἐχῶ περιουσίαν 18 χιλιάδων δραχμῶν!!

Οἱμοὶ! οὕτε τάφον εἶχον ἰδιόκτητον!!

Μέχρι τοῦδε δὲ ἀγνοῶ καὶ διατὶ μὲ ἠρώτησαν καὶ διατὶ ἀπεκρίθην οὕτω.

— Τί θὰ σπουδάσετε;

— Νομικά!

— Ὦχ! παιδί μου, τί καταλαβαίνετε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπιστήμη... ἀλήμονο!!

Καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν ἔγραφε. . .

— Εἶναι ἐπιστήμη εὐρεῖα. . . εἶπον, μὲ στόμφον νομοδιδασκάλου τοῦ μέλλοντος!

— Πολὺ καλὰ φίλε μου. . . καλὴν πρόοδον σοῦ ἐπεύχομαι. . .

Ἀπῆλθομεν.

Ὡς ὑπογραμματέως, ἐπεὶ ἐκείνην

μετὰ ταῦτα καὶ σ' ἐδικαίωσα ὅταν εἰς ἀντίδικός μου μὲ ἐξηπάτησε δικάσας με ἐρήμην. . . ἕτερος δὲ μὲ ἐξύβρισε. . . ὅταν εἰς πελάτης μου οὐ μόνον δὲν μ' ἐπλήρωσεν, ἀν καὶ ἐκέρδισε τὴν δίκην, ἀλλ' εὐπρεστήθη νὰ μὴ ζημιωθῇ οὐτε τὰ χαρτόσημα! ὅταν ἕτερος εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον μοῦ ἐνεχείρισε πομπωδῶς φουσέκιον περιέχον δύο δραχμάς εἰς πεντάρας πάσης ἐθνικότητος καὶ ἐποχῆς. . . Ἀλλὰ δὲν εἶχον ἀδίκον καὶ ἐγὼ ὅταν προσῆλθον παρὰ Σοὶ πρὸς ἐγγραφὴν ἡμῶν ἀπλοῦς θεατῆς, μετὰ δὲ ταῦτα ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τότε δὲ μόνον εἶδα ὅτι αἱ ἀστραπαὶ οὐδὲν ἄλλο ἦσαν εἰμὴ ῥητίνη, ὁ κεραυνὸς τερεκέες ἀσπλάχνως συρόμενος, ἡ βροχὴ κιβώτιον πλήρες φασολίων καὶ ρεθυλίων, ἡ σελήνη λαδωμένο πανί, αἱ φιάλαι αἱ πλήρεις Βορδιγαλλίου, Μαλάγας, Καμπανίτου καὶ Μαδέρας ξύλιναι. . . τὰ χοιρομήτρια χάρτινα. . . ὁ ἱππότης Ἀρμάνδος τυπογράφος καὶ ἡ Δόνα Βερενίκη πλύντρια. . . Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον. . . Ἦτο τετάρτη ὥρα καὶ ἡμίσεια ὅτε ἐξήλθομεν τοῦ γραφείου, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδον ἐπὶ τοῦ προγράμματος ὅτι ἀπὸ τῆς 5ης μέχρι τῆς 6ης θὰ παραδῶσιν Ῥωμαϊκὸν δίκαιον ὁ Καλλιγὰς, δὲν ἠκολούθησα τὸν ἐγγυητὴν μου καὶ ἔμεινα μόνος μετὰ τῶν ἐντυπώσεων μου καὶ τῶν ὀνείρων τῆς ἡλικίας μου, περιπατῶν ἀπὸ τοῦ Ῥήγα μέχρι τοῦ Γρηγορίου καὶ κροτῶν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων προπυλαίων τὰ ὑποδήματά μου καὶ τὴν ράβδον μου ἣν τὸ πρῶτον ἤδη ἔφερον.

II

Ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ τέλους φοιτητής! Ὑβρίε σχολαστικὴ διδάσκαλε μὲ τοὺς καταλόγους καὶ τὰς ἀπουσίας σου, μὲ τοὺς κλήρους καὶ τὰς ἐξηγήσεις σου. . . Τὰ ἔτη, ἐσκέφθην, παρέρχονται ταχέως· θὰ γίνω τελειόφοιτος. . . διδάκτωρ. . . ὑφηγητής. . . καθηγητής. . . μὰ δὲν εἶναι δύσκολον; δὲν εἶναι δίδου. . . Ἰδοὺ καὶ ἡ Ἀκαδημία. . . Εἶναι πολὺ. . . εἶναι πολὺ. . . διατὶ πολὺ; θὰ γίνω. . . Τότε διῆλθον πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου πάντα τὰ ἀξιώματα, πάντες οἱ νο-

του, διότι ὅταν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἔπασχε νηστεῖαν συγγραφέων καὶ καλλισθησῶν καὶ νοημοσύνης καὶ ἀνδρῶν, τότε καὶ ὁ Παράσχος ἦτο ποιητής καὶ ὁ κ. Λομβάρδος ρήτωρ καὶ ὁ κ. Μεσσηνέζης πρόεδρος τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως καὶ ὁ κ. Φιλήμων πατριάρχης τῆς δημοσιογραφίας· ἀλλ' ἐδυσχέραναν ὀλίγον αἱ περιστάσεις τὰς φοβερὰς ταύτας ἰκανότητος, καὶ οὕτως ὁ Παράσχος ἔγεινεν οἰκογενειάρχης καὶ ὁ Λομβάρδος Περικλητῆς τῶν Ἀπόκρεω καὶ ὁ Μεσσηνέζης πρόεδρος τῆς ἐταιρίας ἐπὶ σκοπὸν βολῆς καὶ ὁ Φιλήμων διάκονος εἰμὴ κανδηλανάπτης τῆς δημοσιογραφίας· ἀντ' αὐτῶν δὲ προέκυψαν νέοι ἀστέρες, Συνοδινὸς ποιητής, Κασσιμάτης ρήτωρ, Αὐγερινὸς πρόεδρος καὶ Στούπης δημοσιογράφος· διότι ὁ κόσμος εἶναι σφαῖρα καὶ περιστρέφεται ἀδιακόπως καὶ οἱ ἀντίποδες γίνονται πόδες καὶ οἱ πόδες ἀντίποδες. Ἀλλὰ μὴ λυπῆσθε ἔνεκα τούτου, παλαιοὶ τοῦ γένους ἀθληταί· ἡ ἱστορία μίαν ἡμέραν θὰ σᾶς δικαίωσῃ· ἡ ἱστορία μίαν ἡμέραν θὰ εἴπῃ περὶ ὑμῶν ὅτι πολὺ ἐζήσαν καὶ πολλὰ ἐμωρολόγησαν· ἀλλὰ τοῖς ἀρείεται ἀθανασίας στέφανος, διότι κατέλιπον διαδόχους ἀσυγκρίτως μωροτέρους καὶ γελοιοδεστέρους.

III.

Ἀγία καὶ γαστροφθόρος Τεσσαρακοστή· μίαν χάριν ζητῶ παρὰ τῆς ἀγιωσύνης σου· τὴν γαστέρα ἐκείνην καὶ τὰ λίπη τοῦ ἁγίου Κερκύρας τί τὰ φυλάττεις; Οὐδέποτε εἶδον παχύτερον καὶ εὐσωμότερον ἄγιον· ὁ Θεὸς νὰ φεισθῇ τῆς ψυ-

χῆς μου, ἀλλ' ἐσάκις βλέπω τὴν Αὐτοῦ Πανιερότητα, ἀκουσῶς μοὶ ἐπέρχονται κατὰ νοῦν οἱ στίχοι τοῦ Ἀριστοφάνους,

. . . . "Ἀνθρώπε ναύπακτον βλέπεις;
ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκημ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω"

καὶ συγχρόνως φαντάζομαι ὅτι ἀκούω τοὺς φρυγολυδικοὺς φθόγγους τοῦ σώματος ἐκείνου εἰς ἀπάντησιν·

Ἰαρταμὰν ἔξαρχα ἀπισσόνα σάτρα.

— Εἰς πολλὰ ἔτη δέσποτα! — Ἐὰν ὁ ἔρως ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν σου, μήτε τὰ ἔτη σου μήτε τὰ πάχη σου θὰ ἦσαν τόσῳ πολλὰ. Ἀλλ' εἶσαι, ὦς ἀληθὲς φρούριον τῆς πίστεως, ἀπρόσβλητος καὶ ἀπροσμάχητος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς Τεσσαρακοστῆς. Καὶ μήπως μόνος οὐ ἐκ τῆς φυλῆς σου ἔχεις τὰς γιγαντιαίας ταύτας διαστάσεις; Τίς τῶν καλογήρων ἐδαμάσθη ὑπὸ τῆς Τεσσαρακοστῆς; Ὡς γυνὴ καὶ ἡ Τεσσαρακοστὴ προῦδωκε τὸν νόμιμον αὐτῆς σύζυγον, τὸν Κλήρον, καὶ ἐνδίαταται μετὰ τοῦ γυμνητεύοντος λαοῦ, δν ἀγαπᾷ καὶ ὑφ' οὗ ἀνταγαπᾶται, διότι παρέχει αὐτῷ μυριάς εὐκολίας, ὅπως παρατείνῃ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ ὑπαρξίν. Πόσοι ποιεῖται δὲν ἐπεκαλέσθησαν τὴν προστασίαν αὐτῆς ἵνα ἰκανοποιήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν εὐθηνότερον τὸν κακὸν αὐτῶν δαίμονα, τὸν στόμαχον αὐτῶν! Λαλῶ ἐκ πείρας, μουστροφὸς ἀγέλη, καὶ ὅχι ἵνα σᾶς προσβάλω, καί τοι καὶ τῇ

μοδιδάσκαλοι και ἐν γένει πάντες οἱ σοφοί—διότι δὲν ἱκανοποιούμην γενόμενος μόνον νομικός, ἀλλ' ἤθελον νὰ γίνω και φιλόσοφος και πολιτικός και ῥήτωρ και ποιητής και μουσικός.—Εἶδον ὑποχωρούσας πρὸ ἐμοῦ τὰς σκιάς τοῦ Σόλωνος και τοῦ Λυκούργου, τοῦ Γαίου, τοῦ Παπινιανοῦ, τοῦ Οὐλπιανοῦ, τοῦ Παύλου και τοῦ Μοδεστίνου τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος και τοῦ Ἀριστοτέλους τοῦ Περικλέους και τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Σοφοκλέους και τοῦ Ἀριστοφάνους, τοῦ Γκέτε, τοῦ Σίλλερ, τοῦ Οὐγκώ και τοῦ Μολιέρου τοῦ Βελλίνη, τοῦ Δονιζέτη, τοῦ Βετόβεν, τοῦ Μότσαρτ και τοῦ Γκουῶ Καί πάλιν τοῦ Περικλέους και πάλιν τοῦ Ἀριστοφάνους ἰδοὺ και οἱ Γράκχοι και ὁ Κλεισθένης ἰδοὺ και εἶτα πάλιν πάντες ὁμοῦ συγκεχυμένοι οἱ δὲ καθηγηταί μου μοῦ ἐφάνησαν φυσικά ἀνυπόφορα μορμολύκεια "ὦ! ὄνειρα, ὄνειρα τῶν ἀνοικτῶν ὀφθαλμῶν, ἅτινα τόσο ἀρέσκεσθε βασανίζοντα τὴν νεότητά· ποῖος ὄνειροκρίτης θὰ ἐξηγήσῃ τοὺς γρίφους σας; ! Βεβαίως ὁμως ὁποιοσδήποτε και ἂν εὐρεθῇ δὲν θὰ ἦναι ὀλιγώτερον ἀγυρτικός τοῦ ἐξηγουντος τοὺς νυκτερινούς συναδέλφους σας !.... Ἀλλὰ τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε πέντε ... και οἱ φοιτηταὶ συνωθοῦντο πρὸς τὴν Νομικὴν αἴθουσαν

III

Ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης, και τὰ παράθυρα αὐτὰ ἦσαν κατελιημμένα δὲν ἐπρόχωρησα ὁμως ὅπως εὖρω γωνίαν τινὰ κενὴν διότι τὴν δειλίαν μου ἐπηύξησε τὸ τιμωρηθὲν θάρρος δύο γειτόνων μου... ὁ εἰς ἥτο καλόγηρος, σπουδάζων ὡς ἔλεγεν εἰδικῶς κανονικὸν δίκαιον, μόλις δὲ εἰσῆλθε και εὐθὺς ἐξερράγησαν πανταχόθεν ἐπανειλημμένα κραυγαὶ «παπᾶ ... παπᾶ ...» συνοδευόμεναι ὑπὸ κρότων ποδῶν, χειρῶν και ῥίβδων ὁ δεύτερος ἦτο φοιτητής ἐκ Σμύρνης φέρων εἰς τὰς χεῖρας γάντια και εἰς τὴν κεφαλὴν ὑψηλὸν ἐστῆλβωμένον πύλον

συγκεχυμένας κραυγὰς μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο αἱ ἐξῆς λέξεις, ἀψηλὸ, ὑψηλόν

Αἶ! πῶς νὰ εἰσέλθω τόρα ὁ δυστυχὴς ἐγώ! Ἀπεπειράθην ἅπαξ, ἀλλ' ἤκουσα τοὺς παραστάτας μου δίδοντας διὰ τῶν χειλέων συνθηματικὸν ἦχον ὁμοιον ἐκείνου ὃν ἀκούει τις ὅταν γέρων φιλεῖ, κοχλίας τρώγεται, ἡ κύων προσκαλεῖται νὰ πλησιάσῃ, ἤθελον δὲ δι' αὐτοῦ νὰ εἰρωνεύσωσιν ἰδίως τὸ μικρὸν τοῦ ἀναστήματός μου. ...—διότι οὐδέποτε ὑπῆρξα γίγας—ὥστε εὐθὺς ὀπισθοχώρησα και ἐκρυψά ταχέως τὴν κεφαλὴν μου, ὡς χελώνη ἐπὶ τῇ θάλασσᾳ διαβάτου. ... Ἀλλ' ἰδοὺ εἰσῆλθεν ὁ καθηγητής ... ἓνα παρατεταμένον σ. ἠκούσθη, και πάντες ἀπεκαλύφθησαν ἐνῶ οἱ πόδες κατεγίνοντο νὰ σβύσωσι τὰ ριφθέντα χαμαὶ σιγάρα. Ὁ Καθηγητής ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ ... δὲν ἤργησα ὁμως νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν ἐννοῶ—παρέδιδε δὲ και συνεχεῖαν—και ἰδοὺ ὅτι ἦτο εὐτύχημα ὅτι ἐθεώρουν ὡς δυστυχίαν, διότι πλησίον τῆς θύρας ᾧ ἡδυνήθην εὐθὺς ν' ἀπέλθω λέγων κατ' ἐμαυτὸν «ὡς ὑπάγω νὰ συνεχίσω τὰ ὄνειρά μου, και μεθαύριον προπαρασκευασθεὶς ἔρχομαι και τὸν ἀκούω καλλίτερα»... Ἐνθυμούμαι μάλιστα ἀκόμη και τὰς γριφώδεις φράσεις τοῦ Καθηγητοῦ ἀδ' ὑποκατάστατος τοῦ ὑποκαταστάτου εἶναι ὑποκατάστατος τοῦ κληρονόμου (Substitutus substituto est substitutus instituto) ἔλεγε ... Δυστυχὴς ἐγώ! Αἶ! Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ φύγω!

IV

Δὲν εἶναι κατάλληλος ἐδῶ ὁ τόπος διὰ νὰ κατατάξω τὰ ὄνειρά μου—εἶπα ἐξελθὼν. Ὁ ὀρίζων εἶναι πολὺ στενὸς και τὰ ὄνειρά μου πολὺ μεγάλα ... εἰς τὰς Στήλας, εἰς τὰς Στήλας!! ...

Και ἰδοὺ ἐγώ μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ Ὀλυμπίου ... ἀναπνέω ... περιπατῶ ζωηρῶς ... ἐπαναλαμβάνω και κατὰ χιλιά πρῶτύτερα δὲν ἐννοῶ ὅτι δὲν τελειώνουν ποτὲ

τελευταῖον τοῦτο δὲν ἀφίσταται τῶν προθέσεών μου· διότι σὰς μισῶ, ὅπως μισῶ και ὅσον στοιχεῖον ἐν ἐμοὶ εἶναι ποιητικόν· διότι μισῶ τὰς ἀλγηδόνας τῆς ποιήσεως και τῆς πείνης· διότι εὐρίσκονται ἄνθρωποι, οἵτινες, ὅπως καταστήσωσι συμπαθεῖ τὴν ἄλλως ἄνοστον ἑαυτῶν ὑπαρξιν, ὑποκρίνονται ὅτι αἰσθάνονται και αὐτοὶ τὰς ἀλγηδόνας τῆς ποιήσεως και τῆς πείνης, ἀφίνουσιν ἀτημέλητον τὴν κόμην των, θέτουσιν ἐπὶ τῆς νοσηρᾶς αὐτῶν κεφαλῆς πλαγίως ἐν καπέλλον και ἐρωτῶμενοι πόθεν ἔρχονται, ἀπαντῶσι μετὰ στόμφου: ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ! Διότι ἡ πολὺπους ὑποκρισία κατακυριεύει εὐκολώτερον τὰ εὐγενέστερα και ὑψηλότερα κοινωνικὰ στάδια· οὐδεὶς ὑποκρίνεται τὸν ἀχθοφόρον ἢ τὸν καπνοδοχοκαθαριστήν, τὸν ποιητὴν ὁμως πολλοί, και τὸν εὐλαβῇ περισσότεροι· διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Ἀνθρωπότης ἀπηνήθη τὴν ἀληθῆ, τὴν κτηνώδη αὐτῆς καταγωγὴν και ἤρξατο κολυμβῶσα εἰς τὴν βρωμολίμνην τῶν ἰδεῶν, τῶν αἰσθημάτων, τῆς πίστεως, τῆς ἠθικῆς και τῆς μεταφυσικῆς, ἡ εἰδεχθῆς ὑποκρισία ἔλαβε πάντα ταῦτα τὰ προσωπεῖα, ἀνῆρτησε πτερὰ εἰς τοὺς πόδας και παρὰ τὰ ὦτα αὐτῆς και περιίπτεται ἔκτοτε, ἀπὸ κοινωνίας εἰς κοινωνίαν, ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος, και ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, διαστρέφουσα και καταστρέφουσα τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν και ζωὴν, και παριστῶσα τοὺς κακούργους ἥρωας, τοὺς ὄνους ποιητάς, τὰς ἐταίρας συζύγους, τοὺς ληστές πολιτικούς και τοὺς ἀνιέρους ἱερεῖς· ἐν ᾧ ἐγώ, καθ' ἣν πείραν ἔλαβον ἐν Ἑλλάδι τῶν προσώπων και τῶν πραγμάτων, οὐδὲν γνωρίζω ἱερώτε-

ρον τοῦ ὁμυνύμου ὁστοῦ, Και ὁμως ἐπίστευσα· και ὁμως ἠγάπησα· και ὁμως ἐφιλοσόφησα, ἠρεσύνισα μετ' ἀγωνίας ἀνεκφράστου, ἵνα φθάσω εἰς τὴν ἀποτρόπαιον πεποίησιν ὅτι τὸ περίττωμα τοῦ βρέφους εἶναι μυριάκις ἀγνότερον τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἰδοὺ διατί ἡ καρδιά μου ἀποπνέει δηλητήριο· ἰδοὺ διατί ἐκ τῶν χειλέων μου οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἢ εἰρωνία πικρά, ἥτις πρῶτην τὴν ἰδικήν μου ζωὴν και τὰ ἰδιά μου αἰσθήματα φαρμακεύει· ἰδοὺ διατί δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλῶ σπουδαίως περὶ τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ χύνω δάκρυα ἀλμυρώτερα θαλάσσης· ἰδοὺ διατί πᾶσά μου σπουδαία σκέψεις εἶναι στεναγμοὶ και πᾶσά μου σπουδαία λέξεις κατὰρα· ἰδοὺ.

IV

Αἶ! ... ! ! ! ! ! Ζύπνα προεδομένη και καταποντισμένη Χεσμέ, Ἰμβριε! Ζύπνα! δὲν ἦλθεν εἰσέτι ἡ τεσσαρακοστή· ἄφες τὰ κηρύγματα εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας· ὁ κόσμος διασκεδάζει σήμερον. Κρεῖμα εἰς τὸν ὄνομά σου! εἶσαι ἀνάξιος αὐτοῦ. Δὲν θὰ τιμήσῃς και σὺ τὴν ἐνδοξον ταύτην ἡμέραν τῆς ἀκολασίας και τῆς παραφροσύνης, τὴν τελευταίαν τῶν ἀπόκρεως· Ἔως πότε θὰ σὲ παιδαγωγῶ; Ἀνάθεμα τὴν Μεταφυσικὴν· ἥτις σὲ ἐμποδίζει νὰ ἐννοήσῃς τὴν φυσικὴν. Ἐλα, Χεσμέ μου, ἔλα φῶς μου· ἡ ἡδονὴ σὲ περιμένει· και βλέπομεν αὖριον και διὰ τὰ φασόλια.

Χεσμέ, ὁ Ἰμβριος.